

élő valóságos Személy, a megtestesült Isten, Jézus Krisztus!

Legyünk tudatában az „Örömhír” mibenlétének!

Legyünk tudatában annak, hogy képesek vagyunk az Isten által újjáteremtett szívünkkel (Ezékiel 36,26) az „édeni megismerésére”!

A szív megismerése, nem nehéz, nem bonyolult. Annyira emberre szabott, hogy úgy mondhatnánk: **MAGÁTÓL ÉRTETŐDŐ!**

Valahogy így tudom elképzelni a szív megismerését, a szív imáját, a szív találkozását Istennel is! Valahogy így működhet, azzal a lényegi különbséggel, hogy a fenti, emberi példában én-te-mi generáljuk az emléket és a szívbéli kapcsolatot, míg reménységem szerint az Isten-kapcsolatban a bennünket személyesen ismerő és szerető **SZEMÉLYES VÉGTÉLEN** lép be a lelkünkbe. Ennek hatása, élménye, öröme, nem leírható.

Az Újszövetség örömhíre kétezer év óta létezik, adott, **VAN!** Az Isten emberré lett és jelen van az Éden utáni emberi létben is! Az Isten alkotta szívünk is adott, hogy felfoghassuk Őt.

Íme, „Vezérelvek” az Éden utáni élethez, a szívünkön keresztül megvalósuló Istenkapcsolathoz.

Loyolai Ignác: Vezérelv és alapigazság

Az ember arra van teremtve, hogy Istent, a mi Urunkat dicsérje, tisztelje és szolgáljon neki, és ezáltal lelkét üdvözítse.

Minden egyéb a föld színén az emberért van teremtve, és azért, hogy segítse őt a cél elérésében, amire teremtve van.

Ebből következik, hogy az embernek ezeket annyira kell felhasználnia, amennyire céljai elérésében segítik, és annyira kell megválnia tőlük, amennyire akadályozzák abban. Szükséges ezért, hogy közömbösekké tegyük magunkat minden teremtménnyel szemben

ami szabad akaratunk döntésére van bízva és nincs neki megtiltva.

Úgyannyira, hogy a magunk részéről ne akarjunk inkább az egészséget, mint a betegséget a gazdagságot, mint a szegénységet, a tiszteletet, mint a gyalázatot, a hosszú életet, mint a rövidet, És következetesen így minden másban; egyedül azt kívánva és választva ami jobban elvezet minket a célba, amire teremtve vagyunk.

Nagybőjt lévén szeretettel küldöm minden olvasónak (véltetően többen ismerik is) Loyolai Szent Ignác legkedvesebb negyed óráját:

<http://www.jezsuita.hu/lelkiseg/examen/bevezeto> .

Kitűnő alap lehet lelkiismeretvizgálatra (felkészüléssel a szentgyónásra), hogy az ne csupán egy „menedzser riportja” legyen (beszámoló a „Vezetőnek”, ószövetségi alapon), hanem **TALÁLKOZÁS** a végtelenül szerető Istennel.

Érd, 2012. február 26.

GYURKOVICS TIBOR

A CSAPAT BECSÜLTE

Gyermekkoromban (hol is másutt? Lassan úgy van az ember, hogy mindent a gyermekkorából

származtat. Ez a kiindulópont – legyen az tanya, kisváros, előkelő gimnázium vagy *bujdosott bunker* –, mint valami szörnyű és fönséges táncban, tangóban, csak innen tudja megtenni a szállongó lépéseit az igazság felé. A gyermekkorban minden megtörténik. Csak utóbb rá kell jönni. Innen a kiindulópont szerelmeink, eszméink, harcaink felé. Mert még nem szabták ránk a felnőttek erőszakos játékszabályait? Vagy egyszerűen marhák és ideológiátlanok voltunk? Vagy csak tiszták? Lelkendezők?)

Szóval... gyermekkoromban volt egy csapatunk. Afféle harci csapat, egyszerűen arra szolgált, hogy együvé tartozunk. A Rákospatak partján. Kidüllesztett mellel járunk, csatajeleneteket rögtönözünk (miközben rajongva és ámuldozva figyeltük az égszínkéék bombázókat a még kebbebb égboltozaton), hadinaplót vezessünk, kifigyeljük gyönyörű Várady Ilonka vagy Bangha Edit gyönyörűséges tízéves hajadonok lépteit és őzbarna szemét, szóval az volt a lényege, hogy együvé tartozunk.

Tartoztunk is mi együvé, ahogy csak lehetett, ameddig lehetett. Az erősebb volt az erősebb, az okosabb az okosabb, tulajdonképpen gyermekded demokráciában leledztünk, az értékek természetes rendjében, egyik parancsnok lett, másik közlegény, de lelkesen. Együtt volt a csapat,